

хи й не гинув... От, кравець як одумавсь, як побіг, та на дуба й сховавсь.

Став вовк думати-гадати, як би того кравця здогнати. Зібрав собі молодців и підійшов яв-раз під того дуба. «Он-де, братці, сидить кравець на дубі. Ох, нумте, братці, як би його достати...» От, ліг безхвостий на споді, а ті всі на його зверху,— оть уже одному вовку стати и кравця достати. Той кравець каже: «понюхаю хоч на послідній дорозі табаки.» Понюхавши: *ачхи!* А вовк думав, що кричить: *аршин!* Як пирсне видтиля, як посиплююцца вовки, як ухопили того вовка,—розірвали и пропав бідний!

(Записана въ хуторѣ Николаевѣ Борзенскаго уѣзда; перепечатана изъ Черниговскихъ губ. Вѣдомостей 1860 г; № 21-й.)

3.

МАРКО УВОГІЙ

И

ВОВК.

.... У цього Марка було пара муреньких бичків; він з ними поїхавъ у ліс. Коли це—приходить вовк, тай питає його: «що то у тебе таке?» показує на бичкі. А Марко каже ему:—«то муренькі бичкі.—Вовк не вчув, що він сказав: «то муренькі бичкі,» та думав, що—*мурованьки*,—каже: «змуруй и мене, щоб и я такий був!» Марко:—«добре, я на це майстирь.—Пішов, вирубав дванадцять бичів, зав'язав вовка у мішку и начав муровать, та все примовляє: «аршин! та вздовш! та вшир!» Домуровавсь до того, що побив бичі, а тоді и випустив його из мішка. Той вовк, як вирвецьця—и не оглянувсь.

Марко знав, що вовк йому цього дурно не пропустить,—

пустив свої волики до-дому, а сам остався у лісі. Коли це—веде той мурований вовк за собою таку силу вовків; Марко и виліз на дерево. Приводить він до то(го) дерева вовків, и то, щоб як-небудь достати його, стає мурований під тим деревом, потім на мурованому став вовк, а на тому тож; так, що поставало їх багато: колиб ще два стало, то й достяглиб його. А він каже: «Ей, братіки! подожді(ть) хоть табаки понюхаю»— вони и подождали; а він, чи нюхав, чи ні, а потім каже: «ачхи!» Мурований вовк, самий спідній, думав, що той чоловік знов мурує,—та каже: «аршин, та вздовш, та вшир»,—та тоді з-під того дерева: вовки и попадали... Ті вовки хотіли догнать его,—коли він так подрав, що вони не могли догнать.

Цей вовк як утік, то й думає: «я хоч не йому зло зробив, то його свотині зроблю.» Ото иде—аж пасецьця кобила; так він її питаєцця: «Чия ти, кобило?» А вона каже:—«Маркова.»—Вовк: «отепер же я тебе 'зім, кобило!»—«Ей, вовчику, голубчику, не йїж мене, хоч поки я книги одвезу.»—А він каже: «де ж твої книги?» А вона каже:—«ось, під хвостом.—Він зайшов из заду, та так дивицця—наче читає; а потім лапою—дряп по тих книгах,—вона його як хвицне! так, що йому и свічки у очах показались. Тоді він каже: «якій сучого сина Марко розумний, така його и худоба!» Ото и пішов од неї.

Иде він далі—аж гуси пасуцьця. Він питає їх: «чі ви, гуси?» Вони кажуть:—«Маркови.»—Тоді він каже: «отепер я вас пойім.»—Вони стали його просить:—«вовчику-братіку, не йїж нас тут, а лучче иди з нами до води,—там ми понапуваємся води,—тоді нас и зйіси, то нам не так буде болить.»—Він послухав їх: иде за ними. Приходить до ставка и сів коло гусей—дожидає, поки вони напьюцця. Вони напились, а потім поплили на середину. Вовк дожидавав-дожидавав, та бачить, що не дождецця, та й каже: «якій сучого сина Марко розумний, така його и худоба!» И пішов из-відтіль.

Иде далі—аж насупця три баранчики. Він тих баранчиків питає: «Чи ви?» А вони кажуть:— «Марков!»—Тоді він каже: «Отепер я вас пойм.» Вони його просять:— «вовчику-голубчику, не йїж нас тав,—лучче сядь під горою, а ми тобі самі ускочим у рот.—Він и послухав їх, и сів під горою. Ото сямий більший баран як рожженецця, та як ударить его,—а він и покотивсь на низ. А другий баран каже: «але ж ти яний и дурний: б'єш вовка безневинно!» А потім до вовка каже: «сїдай, я вже тобі ускочу.» Вовк послухав, тай сів; и цей баран те саме зробив.—Ото ще и третій підманив вовка, але цей лучче ударив, як ті. Тоді вовк каже: «Якій сучого сина Марко розумний, така його и худоба!»

Ото знов він иде—чи не знайде де далі дурнійшої скотини Маркової. Коли дивиця—аж ходить свиня з поросятами. Він ту свиню питає: «чия ти, свине?» Вона каже:— «Маркова.»—Вовк: «Тепер же я тебе зїм.» Вона стала просить його:— «не йїж мене, вовчику-братїку тут,—лучче сїдай на мене, то я тобі кужілки заспіваю, та привезу до берези, то там мене и зїси.—Вовк сів на неї, тай йїде; а вона йому кужілки співає:

«Кужілки, кужілки!

Колиб швидче до дірки.»

Ото привезла його до тину, а в тім тину та була дірка,—вона у ту дірку, тай завязла з тим вовком; придавила його до тину, щоб він не вирвався, а потім стала кричать. Свині позбігались и розірвали того вовка, а свиня жива осталась.

(Записано въ Уманскомъ уѣздѣ Киевской губ.; передалъ А. Петруняка.)